

Като се върналъ въ Цариградъ св. Кон-

ски фигури и, мислѣ, че въ кжщитѣ живѣятъ Христиани, при които тѣзи дяволи немогѣтъ да влѣзѣтъ, за туй стоятъ и отъ вѣнъ на вратата имъ. А по вратата, на които кжщи нѣма исписани дяволи, види се, че тѣзи послѣднитѣ живѣѣтъ на едно съ ступанитѣ имъ вжтрѣ.

Сарацинитѣ се засрамили и млѣкнали.

Когато се захванали разискванията и прѣспирнитѣ по прѣдмѣтѣтъ, отъ страна на Сарацинитѣ билѣ подвигнати тѣзи по главни въпроси: 1) Защо не всичкитѣ Христиани изпълнявѣтъ еднакво Християнския законъ, а едни, като духовнитѣ на примѣръ (и особено манаситѣ) живѣятъ по единъ начинъ, а други, мирянитѣ въобще — по другъ; та-че освѣнъ туй тѣ се дѣлятъ и на секти; когато отъ друга страна Мохамеданитѣ изпълнявѣтъ еднакво своята вѣра (нейнитѣ наредби) и не се дѣлятъ на сенти? 2) Защо, Християнитѣ като признавѣтъ, че има само единъ Богъ, се кланятъ на трима — на Отца, Сина и на Св. Духа? 3) За ражданието на Исуса Христа отъ дѣвица и Духа Святаго и за Божеството му; и 4) Защо Християнитѣ, въпрѣки Христовата заповѣдъ: да се не противѣтъ на злия, и, когато ги удари нѣкой по едната страна, да му подлагѣтъ за шамаръ (плѣсница) и другата, та-че и да се молятъ за враговетѣ си, — тѣ се противѣтъ на нападателитѣ си, отвърщѣтъ на ударитѣ, които имъ нанасятъ другитѣ, та-че се и биятъ съ враговетѣ си?

По първия въпросъ Св. Константинъ имъ отговорилъ, че Християнския законъ въ общитѣ си наредби е единъ за всичкитѣ хора; но, на онѣзи, които искѣтъ да бждѣтъ съвършенни (Мат. 16, 24 и 19, 21.) Той заповѣдва да се отрѣкѣтъ отъ всичко, що имѣтъ мило и драго на този свѣтъ, даже отъ себе си, да раздадѣтъ имотѣтъ си на сиромаситѣ и, като възъ-

17747/86

